

Landets Skoler og raabes ned fra de op-højede Prækestole i alle Landets Kirker som *Salighedstro* — at hun skal være sin Mand »*underdanig*«, hans underdanige Tjernerinde! — — —

Hun maa derfor rydde saadanne og lignende Oldtidsdogmer ud af Skolerne — gøre disse konfessionsløse — og skille Stat og Kirke ad — gøre Religionen til en privat Sag — saa det ikke længere kan blive en fortjenstfuld og indbringende Levevej i Statens bedste og mageligste Embeder at fylde unge og gamle med skimlede Paradoxer fra den graa Oldtid og derved bringe dem ud af Stand til at tage virksom Del i gavnlige Fremskridt og et sundt Oplysningsarbejde, samt en retfærdig Gennemførelse af begge Køns lige Menneskeret. Hun maa skaffe *fuldstændig Religionsfrihed* baade i Tale, Skrift og alle Handlinger, der ikke griber ind i nogens Frihed og Ret.

Og samme Frihed i Presse, Literatur og al offentlig og privat Diskussion for Fremsettelsen af enhver Anskuelse, kort sagt *fuldkommen Aandsfrihed*, saa det ikke længere bliver den raa Magt, der hersker over Aanden, men denne, der ved en fri Udfoldelse af sin fulde Kraft sejrer over Brutaliteten.

En saadan Forandring lader sig ikke foretage i en Hast. Der maa Tid og Taalmod og et ihærdigt Arbejde til. *Maalet* maa saa vidt muligt staa os klart for Øje; men *Vejen* dertil maa vi gaa Skridt for Skridt, ja, kanske Tomme for Tomme, idet vi al Tid som praktiske Folk siger: *Heller lidt, end intet!* Ti det lidet, der efter Haanden naas frem, kan dog al Tid hjælpe til at omdanne Vaner og Skikke og dermed, om jeg saa maa sige, den viljeløse Vilje hos den Masse, der ikke *tænker*, ja, kanske ogsaa bidrage til at *vække en Del til Eftertanke*,

og maa jo dog al Tid være en lille Forbedring i det bestaaende.

Og gaas der ikke saaledes læmpelig og praktisk frem mod det store Maal, fører det kun til, at vi ved utidig Hastværk faar stillet Paddehatte op som Bistøtter under den store Bygning, og at denne derfor en skøn Dag ramler sammen over Hovedet paa os, saa det vil kræve et tusendfoldig saa langvarigt og svært Arbejde at faa den rejst af Gruset igen. Dette er, vel forstaaet, ikke en Sovepude for Lunkenhed og Ligegyldighed, men kun et Fornuftens Varsko om ikke at ødelægge det praktiske Arbejde og forsinke Maalets endelige Opnaaelse ved naiv Fremfusenhed med paafølgende Fiasko.

Derfor, Kvinder, sindig og rolig, men derfor ikke mindre kraftig og energisk til Værks, frem ad Vejen til Deltagelse i Lovgivningsarbejdet!

Kvindesagen fra et mythologisk Standpunkt.

Naar en Sag skal klares, da gælder det om, at den bliver belyst fra forskellige Sider; da der er mange forskellige Udviklings-trin, er det ogsaa fra forskellige Sider, man kan vinde Mennesker for en Sag. En lille Prøve paa at belyse Kvindesagen fra oven-nævnte Synspunkt skulde dette være. — Der er i vor nordiske Mythologi tre kvindelige Skikkelser, som egentlig er de mest fremtrædende: Freja, Frigga og Ydun, og disse tre Kvinder er ogsaa et Udtryk for Kvindens tredobbelte Opgave: Freja som Gudinden for Kærligheden og som den trofaste, opofrende Hustru, Frigga som den ømme, paapassende, raadnsare Moder, der er

den første til at finde paa Udvej for at faa Balder tilbage, og Ydun som Samfundskvinden, der er sig sin Opgave bevidst og ikke af falsk Undseelse gemmer sine Æbler i en Krog, men gaar ind i Gudernes Forsamling og bruger dem dér til Samfundets Tjeneste. Men det gik jo dér saaledes, at Ydun blev borte, vel sagtens, fordi man ikke ret har skønnet paa hendes Tjeneste (ti den Skat, man skatter, vogter man gerne vel); men først, da hun var borte, da savnede man hendes Betydning og følte, at man kunde ikke undvære hende; saa da man atter fik hende tilbage, modtog man hende med aabne Arme, og hun tjente fremdeles Samfundet med sine Gaver.

De to første Sider: Kvinden som Hustru og som Moder, har man jo hidindtil ofte fremhævet; den sidste Side derimod er mindre bleven omtalt, men mig synes, det er mærkeligt at se, at vor Gudelære har en Skikkelse, som saa tydelig fremhæver Kvindens Betydning ogsaa paa dette Omraade; det beviser, hvorledes hendes Betydning i Samfundet har staaet for vore Fædre, og derfor er det ogsaa de Folk af nordisk Rod, som kommer til at bane Vej for Kvindesagens Fremgang, hvad man jo allerede kan se i Amerika og de andre Lande med nordisk Æt.

Underskriv!

Til Kultusministeriet vil om kort Tid blive indsendt en Adresse om *Friluftssport* for Ungdommen. Blandt de Mænd, som har sat Adressen i Gang, findes Navne paa vore første Læger, Pædagoger og Skolemænd. De betoner stærkt i Henvendelsen til Ministeriet, at Nervositeten og Legems-

1)

„Eine alte Geschichte“.

Skitse
af
Helene M.

Han stod endnu midt paa den solbeskinnede Plæne og stirrede hen for sig.

Han tav, saa ned og grublede.

Var det da virkelig saa? Var det den nøgne, uhyggelige, uigenkaldelige Virkelighed, hvad der var sket? — Ja, det var sandt, sandt.

Han genkaldte sig det hele i Erindringen, Træk for Træk, det ene efter det andet, som det var gaaet til.

Han folte endnu, hvor varmt Solen skinnede ind paa ham, da han vaagnede, hvor stille der var. Kun det store Kastanje-træs Blade raslede mod hans Vindu, naar Vinden jog legende gennem dets Krone. Der var vist ingen oppe endnu. Det var i Grunden morsomt, om man en Gang kunde naa at komme i rette Tid til Tebordet eller

hellere lidt før, saa kunde man maaske faa passaret lidt med Adele, inden de andre kom, — Adele! — han blev rød helt op i Tindingerne ved at tænke paa hende, beslattede at lade det være og satte sig op i Sengen for ret at bade sig i Solen; lidt efter generede den ham; han lagde sig tilbage for at dase en Smule, lukkede Øjnene og faldt i Slummer.

Udenfor kvidrede Fuglene lystig; langt borte fra horte man Rumlen af en Vogn og Sang af Karle, som drog paa Arbejde. I Gaarden kom en Karl ud, strakte sig og gabede, lukkede Staldøren op og hentede Vand fra Truget til Hestene og vexlede saa et Par dæmpede Ord med Gartneren, som i Skjorteærmer og paa bare Fødder kom for at sætte en Plante ud, der skulde have Morgensol. En Pige i Sirtses Skørt og Trøie listede over i Kostalden med sin Mælke-spand. En halvvoxen Dreng polerede Sele-tøj, og en vaskede en Jagtvogn; men alt skete paa en egen dæmpet og tyst Maade.

Den stille, varme Morgenstund indbød til Ro og Tavshed, og desuden var Herskabet heller ikke vaagnet endnu, alle Persiennerne i den Etage, hvor Soveværelserne var, var endnu nedrullede. Alle disse Lyde hørte den unge Mand som i en Drøm kun dumt og utydelig; men da en af Karlene

der ude kom til at vælte en Stige, fór han op af sin Døs. Han tog sig til Panden, den var tør og hed. Han befandt sig ilde.

Han greb Haandklædet, dyppede det i Vandfadet og slyngede det om sit Hoved.

Saa blev han siddende lidt med lukkede Øjne og et Smil paa Læberne.

Han lukkede Øjnene ganske lidt op og saa mod Vinduet; dér kunde han se et Stykke klar, blaa Himmel mellem Kastanje-træets tætte Løv. Han forestillede sig et lokket, vilt Pige-hoved, der kiggede ind mellem Grenene. Det var hende i sin lette, lyseblaa Sommerkjole; det var hende, der kom og bøjede de glatte, mørkegrønne Blade til Side for at kalde paa ham, for at raabe til ham, at han var Syvsover, at han skulde staa op og komme ned paa Græsplænen for at spille Ring med hende — eller Krokett, hvis det blæste for stærkt til at spille Ring.

Fortsættes.